

valgsmedlemmer og mig, stillede i 1889 et Vædringsforslag gaende ud paa, at det ikke skulde være til Hinder for Anerkendelsen af en Sygekasse, at den i sine Vedtægter bestemte, at Børn ikke skulde nyde fri Lægehjælp. Dette Vædringsforslag blev forkastet med 31 Stemmer mod 17. Det havde altsaa en meget bedre Skæbne end det af mig forud omtalte Vædringsforslag. Et lignende Vædringsforslag har jeg forsvøgt at stille i Aar, men ikke et eneste Medlem har villet tiltræde det, saa at jeg ogsaa har maattet frasalde dette. Vedtagelsen af et saadant Vædringsforslag vilde have gjort den Kørjelsbryde, der vil komme til at paa-hvile Kommunerne, betydelig mindre. Efter min Mening vilde det ogsaa have været det principrigtigste, at denne Frikørsel kun stal hyses til Medlemmer af Sygekasserne, selv-følgelig naar det bestemmes i Kasserens Ved-tægter, og ikke til Ikke-Medlemmer, Børnene — thi dem betragter jeg som Ikke-Medlemmer. Men da nu de to ærede Udvalgs-medlemmer, det ærede 2det Medlem for 11te Kredts (Th. Nielsen) og det ærede 1ste Medlem for 3dje Kreds (Chr. Nielsen) have forandret deres Mening i den Grad, at de ikke ville støtte mig i indeværende Aar, saa har jeg jo været nødsaget til ogsaa at maatte frasalde dette Vædringsforslag. Naar nu et æret Udvalgsmedlem (Ablefeldt-Laurvig) ved Vædringsforslaget Nr. 20 stiller Forslag om, at hele § 13 skal gaa ud, saa kan jeg ikke stemme for dette Forslag. Jeg finder det rigtigt og har ikke noget imod, at Medlemmerne af en Sygekasse saa fri Befordring efter Læge og Jordemoder, og hellere end jeg vilde have hele § 13 ud, vil jeg beholde den, saaledes som den staar i Lovforslaget, saaledes at den tager Ikke-Medlemmer, Børnene, med. Denne Kørjelspligt er jo i øvrigt en meget betydelig Byrde, som paalægges Kommunerne. Beregnet i Hænge overstiger den langt Statskassens Tilskud. Jeg regner vistnok højt, naar jeg sætter det aarlige Medlemsbidrag til Sygekasserne i Landkommunerne gennemsnitlig til 4 Kr. En Femtedel deraf er 80 Øre, og naar jeg dertil lægger 2 Kr. pr. Medlem, faar jeg ud, at Statsbidraget er et Beløb af 2 Kr. 80 Ø. paa hvert Medlem; men den fri Kørjel kan ikke sættes lavere end til 4 Kr. pr. Medlem aarligt,

nemlig 2 Kørjler pr. Medlem og 2 Kr. pr. Kørjel. Jeg forudsætter, at hvert Sygekassemedlem kun behøver en Gang aarlig at hente Læge og føre ham tilbage i en Vej-længde af 1½ Mil. Jeg kan ikke tænke mig, at det kan gøres billigere end 2 Kr. pr. Rejse, men saa kommer dertil Kørjel for Børnene. Selvfølgelig er der mange Sygekassemedlemmer, som ingen Børn have under 15 Aar i Hjemmet, men jeg tror ikke, jeg regner for højt, naar jeg skønner, at der vil være halvt saa mange Børn, der saa fri Kørjel, som der er Medlemmer i Sygekassen. Er det rigtigt, kommer der endnu 2 Kr. til, og saa andrager Kørjlen pr. Sygekassemedlem 6 Kr., medens Staten, som sagt, kun yder 2 Kr. 80 Øre. Hertil kommer, at disse 6 Kr. pr. Sygekassemedlem bæres ene og alene af Landkommunerne. København, Købstæderne og Handelspladserne ere jo aldeles fri. Der kunde jo saaledes have været stor Grund for mig til i alt Fald at have fastholdt det af mig i Udvalget stillede Vædringsforslag om, at Børn ikke skulde nyde fri Lægehjælp, og at der som Følge deraf ikke skulde præsteres Frikørsel for Medlemmernes Børn; men da, som sagt, de 2 ærede Medlemmer, der stillede dette Vædringsforslag sammen med mig i December 1889, ikke vilde være med ogsaa i Aar, vidste jeg nok, at der ikke var den fjerneste Udsgt til, at Vædringsforslaget kunde naa et nogenlunde anstændigt Stemmetal i dette Ting, og derfor unblod jeg, som tidligere berørt, at fastholde Vædringsforslaget. Jeg var, som sagt, aldeles overbevist om, at det ikke vilde kunne opnaa noget ordentligt Stemmetal; naar man ser hen til Partistillingen i Tinget, hører der ikke meget til at drage den Slutning, at jeg kun vilde saa nogle saa Stemmer for det. For Resten er det jo ogsaa ad anden Vej afgjort og bestemt, hvorledes Lovforslaget skal formes. Efter Yringer, der ere komne mig for Øre, kan jeg ikke drage anden Slutning, end at dette har fundet Sted. — Efter hvad man ved, have Lægerne jo dannet Foreninger og vedtaget, at de ville have 3 Kr. aarlig i Honorar for hvert enkelt Sygekassemedlem og 6 Kr. for en Familie. Hvorvidt nu Sygekasserne ville indlade sig paa — jeg taler stadig kun om Landkommunernes Sygekasse — at modtage et Bidrag paa 2 Kr. 80 Øre,